

Arja Juntunen ja Jarmo Saarti

Kaarlo ja kaukainen kesä

ArJarmo

Arja Juntunen & Jarmo Saarti

Kaarlo ja kaukainen kesä

ArJarmo

2015

Kuvitus: Jarmo Saarti

ArJarmo, Kuopio

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-201-3

Sisällys

1. LUKU, JOSSA EPÄILLÄÄN JONKUN AJANEEN PIHALLA.....	1
2. LUKU, JOSSA ALETAAN TEHDÄ MAJAA.....	6
3. LUKU, JOSSA KERROTAAN KUINKA KAARLO SAI OMAN PERHEEN	18
4. LUKU, JOSSA ESITELLÄÄN KAARLON MIELIRUOKA: PITSAT.....	23
5. LUKU, JOSSA OMMELLAAN VERHOJA	28
6. LUKU, JOSSA SISUSTETAAN LISÄÄ PUUMAJAA	39
7. LUKU, JOSSA PAISTETAAN LÄTTYJÄ AAMIAISEKSI	46
8. LUKU, JOSSA SELVITETÄÄN OMITUISIA ÄÄNIÄ.....	52
9. LUKU, JOSSA VALO KARKOTTAÄ KAIKKI HUOLET	60
10. LUKU, JOSSA NOIDASTA PÄÄSTÄÄN	71

1. Luku, jossa epäillään jonkun ajaneen pihalla

Kaarlo asui ukkojen kodissa Ruotsalaisella kadulla. Siinä talossa oli Kellari, ja noita-akka ajoi polkupyörällä usein Kaarlön makuuhuoneen ikkunan ohi. Eikä se pelottanut yhtään, tai niin Kaarlo ainakin väitti itselleen ja muille. Kaarlo oli karhu vaikka ei aivan tavallinen. Se osasi nimittäin puhua ja sillä oli Isky, joka näytti aivan ihmiseltä, ja Äisky. Joskus Kaarlo oli miettinyt, mistä johtui, että se osasi puhua, mutta ei ollut vielä keksinyt syytä siihen.

Tämä päiväkään, jolloin tarinamme alkaa, ei ollut aivan tavallinen. Oli kesän alku, kun Kaarlo heräsi unestaan tuhisten. Se nousi sängystä ja kävi vessassa. Hampaita pestessään se katsahti ulos ikkunasta. Yöllä oli satanut vielä muutama sentti lunta vaikka oli jo kesä. Onneksi se oli alkanut vähitellen jo sulaa auringon noustua. Lumessa oli polkupyörän renkaan

jälki, joka alkoi keskeltä pihaa, omenapuiden välistä, jatkui makuuhuoneen ikkunan ohi aina portille asti ja loppui siihen kuin seinään tai paremminkin: kuin pyörä olisi lähtenyt lentoon ja hävinnyt taivaan sineen.

– Se on se noita-akka, sanoi Kaarlo hiljaa mielessään, – tästä ei hyvä seuraa, ei!

Sitten Kaarlo meni peiton alle ja jatkoi uniaan tai ainakin se yritti.

Mutta uni ei tullut silmään. Kaarlo nousi vuoteesta ja huusi Iskylle:

– Aamiaista, minulla on nälkä.

– No mikäs Kaarlolla on? kysyi Isky huolestuneena.

– Ei mikään, murisi Kaarlo ja veti peiton silmiensä yli.

– On sinulla, kerro pois, se helpottaa.

– No kun se on se noita-akka taas, se on varmasti ajanut meidän pihalla. Samalla Kaarlo nousi ylös sängystä, veti Iskyn kädestä pitäen ikkunaan ja sanoi hädissään:

– Katso nyt, ei kukaan muu, kuin noita-akka voi ajaa noin pyörällä!

– Jaa, saatat olla oikeassa. Mutta laitetaan ensin aamiaista ja mennään sitten katsomaan tarkemmin; jospa se on vain joku tuulen tekemä jälki?

”Hitto, hitto ja hitto, vai vielä tuulen tekemä”, ajatteli Kaarlo itsekseen, ”joskus tuntuu, ettei Isky ota tosissaan noita noita-akka asioita. Ne pitää aina ottaa vakavasti, muuten voi käydä vielä huonosti.”

– Mutta sitä aamiaista, sanoivat Kaarlo ja Isky yhtä aikaa, ja pelko hävisi Kaarlon päästä, ja sen täytti lämpimän ruoan odotus.

Isky meni keittiöön, laittoi paistinpannun hellalle ja lorautti siihen kunnoin tujauksen oliiviöljyä.

– Curry-jauhetta kanssa, sitä tulista ja valkosipulimurskaa kans, sanoi Kaarlo ja lipaisi huuliaan.

Isky teki työtä käskettyä ja kaatoi sekaan vielä tomaattimurskaa. Sitten siihen rikottiin kolme kananmunaa ja pannun annettiin olla kunnan tulella niin kauan, että munat olivat hyytyneet ja tomaattimurska kiehunut kasaan. Isky leikkasi tuhdit siivut vaaleaa leipää ja keitti valkoista teetä ison pannullisen. Hän laittoi astiat pöytään ja Kaarlon istumaan omaan tuoliinsa, jossa oli lampaantalja pehmusteena.

Kaarlon lautaselle laitettiin kaksi munaa ja Iskylle yksi.

– Tasajako, hörähti Kaarlo ja alkoi lappaa ruokaa suuhunsa haarukalla, – onpa hyvää!

– Pelottaako vielä? kysyi Isky.

– Ai mikä?

– Ei mikään, sanoi Isky ja kaatoi teetä kuppeihin ja leikkasi kakusta isot palaset leipälautasille. Samalla ne muuttuivat kuin ihmeen kaupalla kakkulautasiksi.

Kaarlo otti haarukan käteensä ja alkoi lappaa kakkua suuhunsa. Se istui hetken mietteliäänä ja katsoi sitten ulos ikkunasta. Tuntui kuin se olisi halunnut sanoa jotakin.

– Kaarlo, mikä sinua arveluttaa?

– No se N-O-I-T-A juttu. En saa sitä pois mielestäni.

– Jospa se on vain mielessäsi?

– Niin, mutta tämä kakku helpottaa kummasti. Varsinkin, jos sitä saisi vielä toisen ison palasen! Se jatkoi syömistä hymyn palaillessa pikku hiljaa huulille.

2. Luku, jossa aletaan tehdä majaa

Aamiaisen jälkeen Kaarlo istui kiikkutuoliin ja alkoi miettiä noita-akkaa: ”Jos sen näkee, saattaa käydä huonosti. Se voi taikoa vaikka sammakoksi ja se ei ole hyvä juttu, ei ainakaan karhulle. Joutuu vielä prinsessan pussattavaksi, niin kuin siinä yhdessä sadussa. Minun pitää keksiä joku piilopaikka, jonne noita-akka ei näe ja jonne voin mennä, jos siitä näkyy vain vilauskin.”

– Isky? Kaarlo kysyi.

– Mitä?

– Auttaisitko minua yhdessä jutussa?

– No, mitä sinä haluaisit tehdä?

– Kun minä olen ajatellut, että olisi hyvä olla suoja sitä noita-akkaa vastaan. Siis sellainen piilopaikka, jonne voisi mennä, jos se taas vilahtelee.

Kaarlo karhu muuttaa uuteen kotiin ja aloittaa kesän valmistelut. Kesäseikkailuja haittaa noidan ilmestyminen, mutta Kaarlo selvittää noidan puuhat samalla kun rakentaa itselleen kesämajan ja laittaa kesäevästä.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi